

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

komme noget praktisk ud deraf. Hvor meget, ja, det vil tiden vise, og det afhænger af regering og rigsdag. Det afhænger af alle de enkelte mennesker, som tager del i dette arbejde, og som vil understøtte det og bygge det op.

Det er blevet understreget, at ved at gå ind i denne organisation har de enkelte lande ikke opgivet noget af deres suveræniteten, og det er helt rigtigt, og længere burde man formentlig ikke gå på nuværende tidspunkt. Men jeg vil gerne slutte mig til dem af de foregående ordførere, som har fremhævet, at målet for de enkelte stater, der går ind i en sådan organisation, naturligvis ikke kan være dette for enhver pris, på ethvert område at ville fastholde deres suveræniteten. Man må have viljen til at bøje sig ind under helheden på de områder, hvor man mener, at det er ønskeligt og forsvarligt.

I statutten er det fastslået, at Europarådet ikke skal beskæftige sig med militære spørgsmål. Det mener jeg for min del er et gode. Jeg mener, at rådet derigennem kan få større muligheder for at virke afspændende på de modsætninger, der er i verden, samtidig med at det indenfor sine grænser virker til at udbygge samarbejdet og forbedre forholdene. Der er store og vide områder for en sådan organisation. Faren ved en sådan sammenslutning er jo altid den, at den vender sig imod dem, der er udenfor, men bestræbelserne i denne organisation må være at udvide samarbejdet indenfor organisationen, så at skrankerne formindskes og der på økonomiske, sociale, kulturelle og andre områder bliver en meget friere forbindelse. Der bliver derigennem også skabt mulighed for den udvidelse af horisonten, som vi alle trænger til. Dér vil jeg gerne understrege, hvad der har været nævnt af nogle af de andre ordførere, at det bliver en naturlig og betydningsfuld opgave for denne organisation at bidrage til at sikre befolkningen i de lande, der er sluttet dertil, de fundamentale frihedsrettigheder. Det er et absolut gode, at man herigennem får ligesom en større sammenslutning, der kan gå ind for en sådan sikring, og det vil være naturligt, at det bliver et af de første emner, som bliver taget op af Europarådet.

Med hensyn til selve dannelsen af ministerudvalget og Europaforsamlingen vil jeg sige, at det har glædet mig meget, at regeringen her i landet ikke har valgt at udpege dem, der skal sendes til forsamlingen, men har overladt det til partierne.

Også jeg mener, at kombinationen af et

ministerudvalg og en forsamling er en nydannelse ved denne organisation, som har sin ganske særlige betydning. Der er selvfølgelig en stor fare ved en sådan forsamling, som kun kan give råd. Der er den fare, at den vil sprede sig over for mange emner. Jeg er principielt enig med de ordførere, der her i dag har sagt, at de synes, at forsamlingen havde for lidt kompetence, fordi den slet ikke selv kunne bestemme, hvad den skulle sætte på dagsordenen. Det generer også mig, og når jeg ønsker, at der skulle komme noget ud af denne bevægelse, så kæder jeg det sammen med et varmt ønske om, at denne forsamling ikke må sprede sig over altfor mange emner på een gang, så at den bliver betragtet som en ren diskussionsklub. Samtidig vil jeg understrege nødvendigheden af, at de enkelte, som kommer der, ikke er bundet af deres regerings synspunkter, men kan tale ud fra deres personlige overbevisning, sådan at det frie ord helt kan virke dér, for kun på den måde bliver der skabt et udtryk for den offentlige mening i Europa.

Det er en stor beslutning, som vi i dag står overfor, og jeg kan på mit partis vegne give vor varme tilslutning til, at vi stemmer for det forelagte forslag.

Inger Merete Nordentoft: For tredje gang i løbet af det sidste år står den danske rigsdag overfor at skulle underskrive en traktat, der knytter Danmark fast til den kapitalistiske del af verden og vender os aggressivt mod den socialistiske. Først var det Marshallplanen, der gjorde os afhængig af den kapitalistiske verdens økonomi. Så var der Atlantpagten, der indrullerede os som forpost i kapitalismens opmarch mod Sovjetunionen, og nu er det Europarådet, som skal arbejde på at sikre og virkeliggøre „de idealer og principper, som er vor fælles arvelod“.

Når man ser på indledningen, ser det rent umiddelbart uhyre tilforladeligt ud. De 10 stater siger om sig selv, at de er overbevist om,

„at det er af afgørende betydning for bevarelsen af menneskenes samfund og civilisation, at freden befæstes på grundlag af retfærdighed og internationalt samarbejde“.

Uvilkårlig hæfter blikket sig ved nogle af de 10 staters navne: Kongeriget Nederlandene, Den Franske Republik. Vi ved, at disse stater har brudt freden. Vi ved, at de har været i krig. Ikke desto mindre omtaler de sig selv på denne måde.